

Benedikt XVI.

Úryvek z promluvy pronesené před Turínským plátnem 2. května 2010

Bílá sobota je dnem skrytosti Boha, jak čteme v jednom dávném kázání: „Co se to stalo? Na zemi je dnes veliké ticho, veliké ticho a samota. Veliké ticho, protože Král spí ... Bůh zemřel v těle a sestoupil, aby otřásl podsvětím“. V *Krédu* vyznáváme, že Ježíš Kristus „byl ukřižován pod Pontským Pilátem, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel a třetího dne vstal z mrtvých“.

(...) V naší době se lidstvo, zejména po tom, co prožilo v minulém století, stalo obzvláště vnímavým k tajemství Bílé soboty. Skrytost Boha je součástí spirituality současného člověka, a to existenciálním způsobem, téměř podvědomým – jako prázdnota v srdci, která se rozšiřuje stále víc a více. Na konci devatenáctého století napsal Nietzsche: „Bůh je mrtev! A my jsme ho zabili.“ Při bližším pohledu zjistíme, že tento slavný výrok je téměř doslovně převzatý z křesťanské tradice. Často jej opakujeme při pobožnosti Křížové cesty, aniž bychom si možná plně uvědomovali, co říkáme. Po dvou světových válkách, koncentračních táborech a gulazích, po Hirošimě a Nagasaki, se naše doba stále více stávala jakousi Bílou sobotou. Temnota tohoto dne interpeluje všechny, kdo si kladou otázky po životě, zejména nás věřící. I my máme co do činění s touto temnotou.

Přesto však má smrt Božího Syna, Ježíše Nazaretského, i opačné rysy, zcela pozitivní, jež jsou zdrojem útěchy a naděje. Přivádí mě to k myšlence, že Turínské plátno je jako fotografie: má svůj „pozitiv“ i „negativ“. A skutečně je tomu tak: nejtemnější tajemství víry je současně nejjasnějším znamením naděje, jež nemá hranice. Bílá sobota je „územím nikoho“ mezi smrtí a vzkříšením. Ale na toto „území nikoho“ vstoupil Jeden, Jediný, který jí prošel se znameními svého utrpení podstoupeného pro člověka. A Turínské plátno k nám mluví právě o tomto momentu, svědčí přesně o oné jedinečné a neopakovatelné přestávce v dějinách lidstva i vesmíru, kdy Bůh v Ježíši Kristu s námi sdílel nejen naši smrt, ale také naše přebývání ve smrti. To je ta nejradikálnější solidarita s námi.

V tomto „čase mimo čas“ Ježíš Kristus „sestoupil do pekel“. Co znamená tento výraz? Znamená, že Bůh, který se stal člověkem, dosáhl bodu, kdy vstoupil do extrémní a absolutní samoty člověka, kam nedosáhne žádný paprsek lásky, kde vládne naprostá opuštěnost bez jakéhokoliv slova útěchy: „do pekel“. Ježíš Kristus přebýval ve smrti a překročil tak bránu této poslední samoty, aby dovedl i nás k jejímu překročení spolu s ním. Všichni jsme někdy zakusili onen strašlivý pocit opuštěnosti. Právě toto je skutečnost, kvůli které se nejvíce bojíme smrti: jako děti máme strach ze tmy a pouze přítomnost někoho, kdo nás miluje, nás může uklidnit.

A právě to se stalo na Bílou sobotu: v království smrti zazněl Boží hlas. Stalo se něco nemyslitelného: láska pronikla „do pekel“; i v extrémní temnotě nejhorší lidské samoty můžeme slyšet hlas, který nás volá, a nalézt ruku, která nás uchopí a vyvede ven.

Lidská bytost žije proto, že je milovaná a může milovat. A jestliže i do prostoru smrti pronikla láska, pak i sem přišel život. V hodině největší samoty nikdy nebudeme sami.